

ROMÂNIA

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

București, 30 martie 2016

Domnului Călin Popescu-Tăriceanu
Președintele Senatului

În temeiul articolului 77 alineatul (2) din Constituția României, republicată,
formulez următoarea

CERERE DE REEXAMINARE

asupra

Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006
privind reforma în domeniul sănătății

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății vizează transpunerea în legislația națională a unor reglementări europene din domeniul sănătății stabilind, pe de o parte, condițiile în care medicii, medicii dentiști și farmaciștii își pot exercita profesia în cadrul statelor membre ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European (SEE), precum și a Confederației Elvețiene și, pe de altă parte, condițiile în care operează recunoașterea calificării profesionale a asistenților medicali cu studii postliceale sau superioare de scurtă durată, în cazul în care au absolvit studii superioare. Totodată, prin legea transmisă la promulgare se introduc noi reglementări referitoare la mecanismul de alertă cu privire la medicii, medicii dentiști și

farmaciștii cărora li s-a restrâns sau interzis de către autoritățile sau instanțele judecătorești naționale să desfășoare, pe teritoriul României, în întregime sau în parte, chiar și cu caracter temporar, activități profesionale. În forma transmisă la promulgare, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății conține însă norme care, fie vin în contradicție cu reglementările europene, fie stabilesc obligații pentru autorități din alte state membre, aspecte ce se impun a fi reexamineate de către Parlament.

1. Dispoziții ce vin în contradicție cu reglementările europene

Prin art. I pct. 5 din legea transmisă la promulgare se modifică dispozițiile art. 377 alin. (3) lit. d) și e) din Legea nr. 95/2006 referitoare la înțelesul noțiunii de “titlu oficial de calificare în medicină”. Apreciem că prin modificarea ipotezei normative cuprinsă la lit. e) se încalcă ipoteza stabilită la art. 3 alin. 3 din Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale. Astfel, actul normativ european menționat stabilește că se consideră titlu de calificare orice titlu de calificare eliberat într-o țară terță de îndată ce titularul său are o experiență profesională în profesia în cauză de trei ani pe teritoriul statului membru care a recunoscut respectivul titlu de calificare în conformitate cu articolul 2 alineatul (2), certificată de respectivul stat membru. Precizăm că această ipoteză este acoperită prin redactarea cuprinsă în forma actuală a art. 377 alin. (3) lit. e) Legii nr. 95/2006, fiind corelată cu cea din art. 378, pentru care însă se propune abrogarea prin legea transmisă la promulgare. O analiză similară se impune, *mutatis mutandis*, pentru art. I pct. 36 (art. 478 din Legea nr. 95/2006), în condițiile abrogării art. 479 din Legea nr. 95/2006, precum și pentru art. I pct. 56 (art. 564 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006), în condițiile abrogării art. 565 alin. (2) din Legea nr. 95/2006.

Cu privire la art. I pct. 12, prin modificarea adusă art. 386 alin. (2) considerăm că sunt excluși de la prevederile art. 386 alin. (1) – (1²) cetățenii români (art. 376 alin. (1) lit. a), cât și membrii de familie ai unui cetățean dintr-un stat membru UE (art. 376 alin. (1) lit. d), aspect ce poate duce la un tratament mai dezavantajos pentru aceștia. Altfel spus, din formularea propusă pentru art. 386 alin. (2) reiese că pentru cetățenii români și membrii de familie ai unui cetățean dintr-un stat membru UE exercitarea efectivă a profesiei nu constituie experiență profesională.

Prin art. I pct. 14 se abrogă dispozițiile art. 387, ce au transpus prevederile art. 23 din Directiva 2005/36/CE privind valorificarea drepturilor obținute. Apreciem că se impune menținerea în continuare a acestor dispoziții, întrucât prin această abrogare s-ar elimina ipoteza certificatelor de drepturi câștigate, care este stabilită prin actul normativ european menționat.

Art. I pct. 15 (art. 387¹ - 387⁵ din Legea nr. 95/2006) introduce noi prevederi referitoare la recunoașterea titlurilor de calificare. Apreciem că art. 387² intră în contradicție cu art. 377, care definește titlul oficial de calificare în medicină. Totodată, prin dispoziția introdusă la art. 387⁴ se modifică modul de recunoaștere a stagiilor efectuate în alte state membre UE. Condiționarea recunoașterii stagiilor de obținere a titlului de specialist constituie o măsură extrem de restrictivă mai ales ținând cont de faptul că reglementările privind condițiile minime de formare pentru profesiile medicale sectoriale sunt armonizate. În opinia noastră, finalizarea formării nu validează în mod complementar condițiile stagiului.

Referitor la facilitarea dreptului de stabilire, din modul de redactare a dispozițiilor art. I pct. 17, respectiv art. 394 alin. (3¹) din Legea nr. 95/2006 și pct. 40, respectiv art. 493 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 reiese că acordarea de măsuri compensatorii este singura soluție posibilă în urma evaluării în cadrul sistemului general, deși statul membru gazdă este liber să acorde recunoașterea în cadrul sistemului general dacă, în urma evaluării experienței, ajunge la concluzia că aceasta compensează diferența de formare. Subliniem că măsura compensatorie poate fi sub forma unei perioade de adaptare și nu neapărat a unui examen. Astfel, art. 14 alin. 2 teza I din Directiva 2005/36/CE prevede că solicitantului trebuie să i se dea posibilitatea de a alege între cele două tipuri de măsuri compensatorii: stagiul de adaptare sau test de aptitudini, iar a doua teza a aceluiași alineat prevede că, atunci când, pentru o anumită profesie, un stat membru consideră că este necesar să se deroge de la posibilitatea acordată solicitantului de a alege între stagiul de adaptare și proba de aptitudini în temeiul primului paragraf, un stat membru informează în prealabil celelalte state membre și Comisia cu privire la aceasta, furnizând o justificare adecvată pentru derogare. Ori din legea transmisă la promulgare nu reiese dacă au fost îndeplinite obligațiile de informare și justificare.

Prin art. I pct. 21 din legea transmisă la promulgare se introduce un nou articol, art. 396¹, ce include toate categoriile de cetățeni care pot exercita profesia în România,

inclusiv cetățenii români, deși art. 394 alin. (1) se referă doar la cetățenii UE, SEE și Confederației Elvețiene. Așadar, se impune o indicare clară a situațiilor în care se poate aplica procedura de recunoaștere a calificărilor reglementată de Directiva 2005/36/CE pentru evitarea confuziilor cu privire la ipotezele în care se aplică procedura de recunoaștere reglementată mai sus și în situația cetățenilor români care obțin o calificare într-un alt stat UE. Este adevărat că directiva devine aplicabilă și în situația cetățenilor români care obțin o calificare într-un alt stat membru UE, dar nu reiese foarte clar dacă intenția legiuitorului este să acopere și această situație. Indiferent de intenție, forma actuală nu este clară și poate crea confuzii cu privire la ipotezele în care se aplică procedura de recunoaștere reglementată mai sus.

Prin art. I pct. 23 și art. I pct. 48 din legea transmisă la promulgare se abrogă dispozițiile art. 403, respectiv art. 501, ce reglementau procedura de verificare prealabilă a medicilor și medicilor dentiștilor care intenționează să presteze temporar, dar mai ales obligația de autorizare tacită. Apreciem că se impune reanalizarea soluției legislative de abrogare, deoarece actualele prevederi din Legea nr. 95/2006 în materie reprezintă transpunerea art. 7 alin. (4) din Directiva 2005/36/CE, așa cum a fost modificată de Directiva 2013/55/UE.

În ceea ce privește eliberarea cardului profesional european potrivit art. 4a al Directivei 2005/36/CE, astfel cum a fost modificată de Directiva 2013/55/UE, statele membre eliberează titularilor unei calificări profesionale un card profesional european la cererea acestora și cu condiția adoptării de către Comisie a actelor de punere în aplicare relevante prevăzute la alineatul (7). În prezent, în baza Regulamentului de punere în aplicare nr. 983/2015 privind procedura de eliberare a cardului profesional european și aplicarea mecanismului de alertă în temeiul Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului, cardul profesional european se eliberează doar pentru profesiile prevăzute în Anexa I a Regulamentului, respectiv: asistenți medicali generaliști, farmaciști, fizioterapeuți, ghizi montani și agenți imobiliari. În consecință, aceste dispoziții nu se aplică deocamdată medicilor. Așadar, reglementarea obligației de emiteră a acestui card pentru medici nu se justifică și riscă să creeze o obligație pentru autoritățile române, care este inaplicabilă, cât și un drept pentru eventualii solicitanți care în realitate nu poate fi exercitat. (art. I pct. 28, pct. 32, pct. 51 și pct. 54 din legea transmisă la promulgare).

Prin art. I pct. 69 se introduce o nouă secțiune ce cuprinde dispoziții cu privire la libera prestare a serviciilor farmaceutice (art.582¹ – art.582⁹). Prin ipoteza normativă prevăzută la art. 582⁵ alin. (2) lit. a) se elimină documentul prevăzut la art. 7 alin. (2) litera b) al Directivei 2005/36/CE (respectiv o atestare care să certifice că titularul este stabilit legal într-un stat membru pentru a exercita activitățile în cauză și că nu îi este interzisă exercitarea acestora, nici măcar temporar, atunci când se eliberează atestarea). Considerăm că existența acestui document este esențială ori, conform textului propus, aceasta nu mai este o condiție ce trebuie verificată la stabilirea legală într-un alt stat membru UE. În ceea ce privește libera prestare a serviciilor farmaceutice (art. 582⁸), ce permite retragerea dovezii ce atestă faptul că titularului nu i-a fost suspendat dreptul la exercitarea profesiei ori condamnări penale, începând cu data aderării la UE, semnalăm faptul că acest termen este anterior adoptării legii de către Parlament. Așadar, intervenția legislativă de la art. 582⁸ nu poate produce efecte juridice și contravine, totodată, principiului neretroactivității legii, consacrat la art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, precum și normelor constituționale referitoare la intrarea în vigoare a legilor (art. 78 din Constituție).

2. Dispoziții ce stabilesc obligații pentru autorități din alte state membre UE

Prevederile art. I pct. 19 (art. 395 alin. (2) și alin. (4) din Legea nr. 95/2006), pct. 20 (art. 395¹ din Legea nr. 95/2006), pct. 42 (art. 493 alin. (4) din Legea nr. 95/2006), pct. 43 și 44 (art. 493 alin. (5¹) și art. 493 alin. (6) din Legea nr. 95/2006), pct. 64 (art. 579 alin. (4) din Legea nr. 95/2006) și pct. 65 (art. 580 alin. (2) și alin. (4) din Legea nr. 95/2006) din legea transmisă la promulgare contravin principiului teritorialității legii, întrucât prin norme juridice interne nu se pot stabili obligații pentru autorități competente din alte state membre UE. Din această perspectivă, se impune o reanalizare a tuturor acestor texte.

3. Pentru respectarea normelor de tehnică legislativă referitoare la claritatea normei, apreciem că se impune reanalizarea normelor cuprinse la: art. 387⁴ (întrucât art. 376 alin. (1) lit. b) nu prevede state, ci cetățeni; art. I pct. 15, respectiv art. 387⁵ alin. (4), pentru un plus de claritate în reglementare în ceea ce privește regimul de remunerare a unui stat terț, ținând cont de legislația europeană și națională în materie; art. 394 alin. (3²), art. 493 alin. (3), precum și art. 579 alin. (3²) în ceea ce privește

solicitarea de traduceri legalizate pentru diplomele, certificatele sau alte titluri de calificare și conformitatea acestor prevederi cu reglementările europene în materie; art. 411⁷ și art. 509⁷ în ceea ce privește mecanismul de alertă către celelalte state membre UE, pentru un plus de claritate cu privire la autoritatea competentă să introducă o alertă către celelalte state membre UE; art. 568 alin. (1) deoarece nu se asigură transpunerea integrală a art. 45 din Directiva 2005/36/CE, care la alin. 2 lit. (h) include în lista minimă de activități la care pot avea acces și le pot exercita farmaciștii, și raportarea reacțiilor adverse ale produselor farmaceutice către autoritățile competente; art. 799 alin. (3) și art. 803 lit. c) în ceea ce privește compatibilitatea normelor interne cu legislația europeană în materie (art. 76 și art. 80 din Directiva 2001/83/CE).

Față de argumentele expuse mai sus și având în vedere competența legislativă exclusivă a Parlamentului, vă solicităm reexaminarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS - WERNER IOHANNIS